

kan være til Stede hos Enkemændene, er for intet at regne mod den Trang, der er til Stede hos Enkerne. Jeg vil ikke hermed sige, at der ikke ogsaa kan være Trang til Stede hos Enkemændene; men ved ethvert humant Lovforslag maa man jo trække en Grænse, og det gælder om at trække denne Grænse paa et forsvarligt og forstandigt Grundlag. Og det mener jeg, vi har gjort ved det Ændringsforslag, vi her har stillet, idet der er en langt naturligere Skillelinie imellem Enker og Enkemænd, end der vilde være imellem Enkemænd og Familiefædre, der sidder med Sygdom i Familien eller med en stor Familie. Gaar man til at hjælpe Enkemændene ved en Understøttelse som den i Lovforslaget foreslaaede, vilde man have et langt kortere Skridt til ogsaa at komme til at hjælpe de særlig trængende Familier. Dette har vi ikke ment at kunne inkludere os paa. Enkerne er jo nu engang Stifbørn i Samfundet; de har uden egen Skyld mistet deres Forsørger, og vi mener, vi i første Linie maa komme dem til Hjælp. Er der trængende indenfor andre Kategorier, maa de hjælpes af Hjelpekasser eller paa anden Maade.

Jeg tror, at Lovforslaget i den Form, det saaledes vil kunne faa, er et godt Supplement til vor øvrige humane Lovgivning, og jeg vil derfor anbefale, at Lovforslaget vedtages i alt væsentligt, som det foreligger her, anbefalet af et Flertal.

J. Pedersen: De fleste af de Ændringsforslag, der er stillede, er redaktionelle, og dem har det Mindretal, paa hvis Vegne jeg taler, tiltraadt. Vi har ogsaa tiltraadt enkelte Ændringer af reel Betydning, og dem skal jeg ikke komme ind paa. Men paa to Hovedpunkter har Mindretallet ikke kunnet følge Flertallet.

Det første Hovedpunkt er det, der er udtrykt i Ændringsforslag Nr. 2, hvor der, som vi nu har hørt refereret, indføres en Fremgangsmaade til Bestemmelsen af, hvilke Børn af Enker der maa siges at trænge til Hjælp, og Regelen er den, at naar vedkommende Enke ikke har en Indtægt af $\frac{2}{3}$ af det for Statsskattens Vedkommende i den Kommune, hvor hun bor, skattefri Beløb tilligemed 100 Kr. for hvert Barn, skal hun kunne faa Understøttelse, men har hun mere, faar hun intet. Det forekommer Mindretallet, at denne Regel for Bedømmelsen af vedkommendes Trang ikke er fyldestgørende og ikke vil være praktisk. Den ærede Ordfører (Piper) gjorde selv opmærksom paa, at der maaske burde

have været taget noget Hensyn til, hvorvidt vedkommende har sin Indtægt af Formue eller paa anden Maade, og det synes mig rigtig nok at være aldeles nødvendigt. Saaledes som Ændringsforslaget er affattet, vilde en Gaardmandsenke, der sidder med tætpop imod 15,000 Kr. i Sparekassen og har to Børn, kunne faa Understøttelse, hvis hun bor i en Landkommune, og ikke blot vilde hun faa Understøttelse — det kunde jo tænkes, at det var rigtigt, hun fik en mindre Understøttelse i en begrænset Tid — men hun vilde faa den Understøttelse, som er foreslaaet her, 100 Kr. aarlig for hvert Barn, som ikke er fyldt 2 Aar, 80 Kr. aarlig, indtil Barnet er fyldt 12 Aar, o. s. v. Her er ikke Tale om noget som helst Skøn. Loven foreskriver, hvad hun skal have. Det synes mig ikke rigtigt; man vil ikke finde det rigtigt ude paa Landet. Men selv om man indførte Bestemmelser, der satte visse Begrænsninger for Indtægt af Formue — det vilde være ret vanskeligt at træffe saadanne Bestemmelser fyldestgørende —, saa vil jeg sige, at det alligevel ikke kan afgøres paa den Maade, hvem der er trængende eller ikke trængende til en Understøttelse. Der kan være saa mange Forhold, der har Indflydelse derpaa foruden det, hvor meget vedkommende har i Indtægt. Der maa tages Hensyn til de Forhold, under hvilke vedkommende lever, saavel som til hendes egen og Børnenes Sundhedstilstand — maaske er det raske Børn, der hurtigt kan være med til at tjene lidt selv, og maaske er det svagelige Børn, og saa trænger hun til en større Understøttelse. Alt dette kan kun afgøres retfærdigt derved, at Forholdet overvejes i hvert enkelt Tilfælde, og at man derefter tager Bestemmelse om Understøttelsens Størrelse. Jeg maa saaledes fraaede Vedtagelsen af dette Ændringsforslag.

Det samme gælder Ændringsforslag Nr. 11, der gaar ud paa at forandre „en Trediedel“ til „Halvdelen“, saaledes at Kommunen ikke kommer til, som Forslaget gaar ud paa, at yde de to Trediedele af de Beløb, der kræves til Understøttelsen, og Staten den ene Trediedel, men at Udgiften deles med Halvdelen til hver. Den ærede Ordfører synes at gaa ud fra, at dette ogsaa var rimeligt, for saa vidt Lovforslaget affattes paa den Maade, som vi for øvrigt foreslaar, at de faste, lovbestemte Takster falder bort. Men jeg vil sige, at jeg synes ikke, at man kan sammenstille denne Udgift med Udgiften til den almindelige Alderdomsunderstøttelse. Dette er jo